

Sygn. akt II CSK 560/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa K. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Szefowi Wojskowego Zarządu Infrastruktury
w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 22 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 9 kwietnia 2014 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pozwany Skarb Państwa w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 9 kwietnia 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., stwierdzając, że zachodzi konieczność rozstrzygnięcia następującego zagadnienia prawnego: „czy złożenie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej jedynie do Sądu w ostatnim dniu dwuletniego terminu wskazanego w art. 129 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska stanowi skuteczne wystąpienie z roszczeniem, o którym mowa we wskazanym przepisie”.

Przedstawione zagadnienie nie wymaga rozstrzygnięcia, bowiem w orzecznictwie nie wywołuje wątpliwości możliwość stosowania przez analogię, choć w stopniu ograniczonym, przepisów o przedawnieniu do terminów zawitych, a takim terminem jest dwuletni termin przewidziany w art. 129 ust.4 ustawy - Prawo ochrony środowiska z dnia 27 kwietnia 2001 r. (jedn. tekst Dz. U. z 2008 r., poz. 150 ze zm.). Sąd Najwyższy dokonał takiej kwalifikacji wspomnianego terminu w wyroku z dnia 4 grudnia 2013 r., II CSK 161/13, (nie publ.), a ponadto uznał, że bieg terminu zawitego ulega przerwaniu przez zawezwanie do próby ugodowej, wskazując, że zależy to od charakteru powództwa, w tym możliwości polubownego zakończenia sporu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2003 r. I CK 282/02, nie publ.). Możliwość polubownego zakończenia sporu o roszczenie

wynikające z art. 129 ust. 4 powołanej ustawy nie jest kwestionowana w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 10 października 2008 r. II CSK 216/08, nie publ.). Należy nadto zaznaczyć, że w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2012 r. II CSK 254/12 (nie publ.), na który powołuje się skarżący wyjaśniono, że zwrot „z roszczeniem można wystąpić” oznacza zarówno wezwanie obowiązanego do zapłaty jak i wniesienie pozwu.

Wbrew twierdzeniom przedstawionym skardze kasacyjnej poruszone w niej zagadnienia prawne zostały rozstrzygnięte w judykaturze Sądu Najwyższego. Nie zachodzi zatem konieczność ich ponownego rozstrzygnięcia, zwłaszcza w sytuacji, gdy stanowisko skarżącego jest odmienne od ukształtowanego w orzeczeniach Sądu Najwyższego.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490).